

Vőfély, böllér, harangozó

■ Csaknem háromszáz lagziban vállalta már a „karmesterszerepet” Saliga János.

Saligáék szeretik a tanya nyugalját

(Fotók: Kedves Zilahai Enikő)

get űzik – fogalmazott Saliga János –, mert vőfély csak az lehet, aki szívét, lelkét beleadja munkájába. Még húszéves sem voltam, amikor elkezdtem tanulgatni a verseket. Nem sokkal ezután történt, hogy a családban volt egy lakodalom, s nem kaptak időben vőfélyt. Akkor már minden verset tudtam, hát elvállaltam. Ennek éppen 16 éve, akkor estem át úgymond a tűzkeresztségen, de kiálltam a próbát.

Akár egy karmester

A nyugalmas jókedvet sugárzó Saliga Jánost talán a jó Isten is vőfélynek teremtette; érzik is a lakodalmak házigazdái, hogy nyugodtan rábízhatják magukat, meg a násznépet is. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az a kis notesz, amit a fiókból húz elő. Büszkén mutatja a pontos házi statisztikát, mely szerint pontosan 286 lakodalomban vállalta már a „karmesterszerepet”, a fővárostól Nyíregyházáig sok helyen, a környéken pedig szinte minden faluban megfordult

már. – Mikor dél körül megérkezek, a szülők válláról leveszem az irányítás, szervezés gondját. A vőfélynek nemcsak a strófákra kell figyelni, de ügyel a terítés rendjére, hogy mindig legyen étel, ital a vendégek előtt, felügyeli a

konyhát, a zenészeket is – mondja János, akinek több mint száz verseke van a tarso lyában, azokból válogat. Leg jobban a búcsúztatást szereti; azt mondja, az a legmeghatóbb rész, mindig könnyet csal a szemekbe. Nagyon fontos azonban a móka is egy lakodalomban. A vendégek rettenetesen élvezik, amikor a nyíraczádi fiatalember arra kéri az örömszülőket, mutassanak be az ifjú párnak egy gyengéd ölelést, egy izes csókot. – Jó érzés, ha úgy jön el a hajnal egy lakodalomban, hogy szinte észre sem veszik az emberek az idő múlását. Általában reggel felé érek haza, de nem fekhetek le azonnal, előbb megetetem a jószágokat; a tehénnek, disznónak nem mondhatom, hogy fáradt vagyok.

Nem a pénzért csinálja

Ahhoz persze, hogy valaki nyugodtan végezhesse ezt a munkát, odaadó, gondoskodó feleségre is szükség van. Jánosnak szerencséje van, hisz párja, Marika mindenben segíti. Előkészíti a ruháját, feltűzi a vőfélyszalagot, s rendezi a kis tanya életét, míg férje nincs otthon. Van ugyan házuk a faluban, de azt mondják, a csendet, a nyugalmat, a jó levegőt nem szívesen cserélik fel másra. Saliga János tanult szakmája szerint hentes, böllértudományára sokan tartanak igényt a faluban, főfog-

lalkozása pedig a római katolikus egyházhoz köti: takarítja a templomot, rendben tartja a templomkertet, előkészíti az oltárt, vagy éppen húzza a harangot. – Az embernek manapság minden állért meg kell becsülni – mondja –, de egyik munkát sem igazán a pénzért végzem, hanem mert élvezem az emberek társaságát, szeretek segíteni másokon. Ameddig a jó Isten erőt meg egészséget ad, ameddig becsülettel el tudom látni a feladatomat, addig biztosan nem válok meg egyikőtől sem.

Saliga János, a vőfély